

சிலப்பதிகாரம் வெளிப்படுத்தும் வணிகமரபுகள்

Trade Tradition Highlighted in *Silappathikaram*

சி.இலக்கியப்பிரியா / S. Ilakkiyapriya¹

தனலட்சுமி / K. Dhanalakshmi²

Abstract

Tamil Nadu's geographical position, surrounded by the sea on three sides, played a decisive role in shaping trade as a central element of Tamil life and economy, particularly maritime commerce. From the Sangam period to the epic age, trade conducted through both sea and land routes reflects the entrepreneurial spirit, self-reliance, and extensive foreign contacts of Tamil society. Literary works such as *Tolkāppiyam*, Sangam literature, *Silappadikāram*, and *Maṇimēkalai* provide rich evidence for the depth and wide spread of the Tamil commercial tradition. Interactions with foreign merchants, especially the Yavanas, resulted not only in economic exchange but also in linguistic, technological, and cultural interactions. This study attempts to examine the origin and development of Tamil trade, maritime and inland trade routes, commercial social attitudes, and overseas trade relations, based on literary source.

Date of submission: 2025-12-15
Date of acceptance: 2025-12-20
Date of Publication: 2025-12-30
Corresponding author's Name: K. Dhanalakshmi
Email: dhanalakshmingm@gmail.com

Keywords: Tamil Nadu Trade, Maritime Commerce, Inland Trade, Sangam Literature, *Silappadikāram*, *Maṇimēkalai*, Yavana–Tamil Trade Relations.

முன்னுரை

தமிழ்நாடு புவியியல் அமைப்பால் மூன்று பக்கங்களிலும் கடல் சூழ்ந்த நிலமாக அமைந்ததால், தமிழரின் வாழ்க்கை முறையிலும் பொருளாதாரச் செயல்பாடுகளிலும் வணிகம் குறிப்பாகக் கடல்வாணிகம் மைய இடத்தைப் பெற்றது. சங்ககாலம் தொடங்கி காப்பிய காலம் வரை கடல் வழியும் தரை வழியும் நடைபெற்ற வாணிகச் செயல்பாடுகள் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் தொழில்முனைவு, சுயஉழைப்பு, அயல்நாட்டுத் தொடர்புகள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றன. தொல்காப்பியம், சங்க

இலக்கியங்கள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற நூல்கள் தமிழர் வணிக மரபின் ஆழத்தையும் பரவலையும் இலக்கியச் சான்றுகளுடன் பதிவு செய்கின்றன. மேலும் யவனர் உள்ளிட்ட அயல்நாட்டு வணிகர்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்புகள் பொருளாதார மட்டுமல்லாமல் மொழி, தொழில், கலாச்சார பரிமாற்றங்களையும் உருவாக்கின. இவ்வாய்வு, தமிழ்நாட்டு வணிகத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, கடல், தரை வணிகப் பாதைகள், வணிகச் சமுதாய

¹The author is a PhD research student in Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Tamil Nadu, India.

²The author is an Assistant Professor in Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Tamil Nadu, India. dhanalakshmingm@gmail.com

மனோபாவம் மற்றும் அயல்நாட்டு வாணிகத் தொடர்புகள் ஆகியவற்றை இலக்கிய ஆதாரங்களின் வழி விளக்க முனைகிறது.

ஆய்வின் நோக்கம்

தமிழகம் பறந்து பட்ட திணை சார்ந்த நிலப்பகுப்புகளைக் கொண்டதோடு மிகச்சிறந்த வணிக மரபைக் கொண்டு விளங்குகிறது. சங்ககாலத்தில் வணிகம் சிறந்து விளங்கியதற்கு பட்டினப்பாலை மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. உள்நாட்டு வணிகம் மட்டும் அல்லாது அயல்நாட்டு வணிகத்திலும் சிறந்ததாக நம்முடைய வணிக மரபு விளங்குகிறது. காவிரிப்பூம்பட்டினம், முசிறி போன்ற துறைமுகங்கள் வெளிநாட்டு வணிகத்திற்கு உதவியாக விளங்கின. காப்பிய காலகட்டத்திலும் இம்மரபு தொடர்ந்து விளங்குகின்றது. இக்கட்டுரை சிலப்பதிகாரத்தில் விளங்கக்கூடிய வணிக மரபை எடுத்தியம்புவதை விளக்குகின்றது. பெரிய நாவாயை உடையவன் மாநாய்கன் என்றும் மிகப்பெரிய வணிகன் மாசாத்துவன் என்றும் அழைக்கப்பட்டமையை கோவலன் கண்ணகி ஆகியோரின் பெற்றோர் பெயர்கள் வழி அறிய முடிகிறது. குறிப்பாக யவனர்கள் தமிழர்களோடு கொண்ட வணிக உறவை எடுத்த இயம்புவதே கட்டுரையின் நோக்கமாகும். நிலத்தில் இருந்து நீரில் ஏற்றவும் நீரில் இருந்து நிலத்தில் இறக்குவதுமான வணிகத்தன்மையை சிலப்பதிகாரம் கொண்டு விளங்கியது. இன்று வணிகவியல் சார்ந்த கல்வி பல்கிப் பெருகி பல கோணங்களில் விரிவு படுத்தப்பட்டு தனித்துறையாக மலர்ந்திருக்கிறது. உலகளாவிய வணிக உயர்வை மேற்கொண்டு வரும், வணிகம் சார்ந்த ஒவ்வொருவரும் சிலப்பதிகாரம் இயம்பக் கூடிய உலகளாவிய வணிகத் தொடர்புகள் பற்றி அறிய வேண்டும் என்பதே இவ்வாய்வின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

ஆய்வு முறைமைகள்

இக்கட்டுரை தரவு சார்ந்த இலக்கிய ஆய்வு முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரம் இந்நூலுக்கு முதன்மை ஆதாரமாக விளங்குகிறது. வணிகம் சார்ந்த செய்திகளை அடையாளமாகவும்,

குறிப்பாக வணிக கட்டமைப்பின் அடிப்படையில் வணிகத்தின் ஆரம்பகால நிலை, நெய்தல் திணை சார்ந்த துறைமுகப் பட்டினங்கள், உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வணிகங்கள், யவனர்களின் நீர் வழி வணிகத்தினுடைய சிறப்புத் தன்மை ஆகியவற்றில் ஏற்பட்ட வளம், துறைமுகப் பட்டினங்களின் சிறப்பு ஆகியவை பகுப்பாய்வு அடிப்படையில் முறையாக ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. பண்டைய தமிழர்களின் வணிகச் சிறப்பியல்பு எவ்வாறு விளங்கியது என்பது இவ்வாய்வில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

தமிழ்நாட்டு வணிகம்

தமிழ்நாட்டின் மூன்று பக்கங்களிலும் கடல் சூழ்ந்திருந்தபடியால் தமிழர் இயற்கையாகவே கடற்பயணம் செய்வதிலும், கடல் வாணிகம் செய்வதிலும் தொன்று தொட்டு ஈடுபட்டிருந்தார்கள். மேலும் கடற்கரையாகிய நெய்தல் நிலங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் நாள்தோறும் கடலில் சென்று மீன்பிடித்து வந்து வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள். ஆகையால் கடலில் போய் வருவது தமிழர்களுக்குப் பழங்காலம் முதல் இயற்கையான தொழிலாக இருந்தது. கடலில் நெடுந்தூரம் கப்பலில் போகவும் வரவும் பழங்காலத்திலேயே பழகினார்கள். சோழ மன்னர்கள் கடற்காற்றின் உதவியினால் கடலில் நாவாய் ஓட்டினர்.

“நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி

வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக!”
(புறநானூறு ப-66)

என்ற இவ்வாரிகளில், நீர் நிறைந்த பெரிய கடலில் கப்பல்களைச் செலுத்தி, காற்றைக் கொண்டு தொழிலைச் செய்த வலிமை வாய்ந்த மன்னரின் மரபில் வந்தவனே, மதங்கொண்ட யானைகளையுடைய கரிகால் வளவனே என்று புகழ்ந்து கூறப்படுகின்றது. இவற்றிலிருந்து கடலில் பயணம் செய்வதை, தமிழர் ஆதி காலத்திலிருந்து நடத்தினார்கள் என்பது தெரிகின்றது. கடலில் கப்பலோட்டுவது அக்காலத் தமிழருக்குக் கைவந்த கலையாயிற்று. அவர்கள் கடல் கடந்து போய் வாணிகம் செய்தார்கள். கடலில் சென்று வாணிகஞ் செய்தது போலவே தரை வழியாகவும் பல நாடுகளுக்குப்

போய் வாணிகம் செய்தார்கள். தமிழ்நாட்டில் மட்டும் அல்லாமல் தரை வழியாக வட இந்திய நகரங்களுக்கும் சென்று வாணிகம் செய்தார்கள். பெரும் வாணிகம் செய்தவர்களுக்குப் பெருங்குடி வாணிகர் என்பது பெயர். அயல் நாடுகளுக்கு வாணிகஞ் செய்யச் சென்றவர் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டமாகச் சென்றார்கள். வணிகக் கூட்டத்துக்கு 'வணிகச்சாத்து' என்னும் பெயர் வழக்கு நிலவியது.

தமிழர் வணிக மரபு

தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் போன்றவற்றில் தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிவு மேற்கொள்வதாக ஒரு செய்தி குறிப்பிடப்படுகிறது. இது அக்காலகட்டத் தமிழ் இளைஞர்கள் பொருள் ஈட்டுவதற்காக அக்கம்பக்கத்து நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்தார்கள் என்பதைக் குறிப்பதாகும். "கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் வந்த மாக்கோபோலோகூட, "ஆண் மக்களுக்கு பதின்மூன்று வயதாகிவிட்டால் பெற்றோர்கள் அவர்களை வீட்டில் வைத்துக்கொள்வது இல்லை. அந்த வயதில் வணிகம் செய்து பொருள் ஈட்டும் ஆற்றலை அவர்கள் பெற்றுவிடுகிறார்கள் என்றும் அவர்களை வளர்க்கும் பொறுப்பு அதற்குமேல் தங்களுக்கு இல்லை என்றும் பெற்றோர்கள் கருதுகிறார்கள். எனவே அந்தப் பிள்ளையின் கையில் 20 அல்லது 24 குரோட்டோ அளவிற்குச் சமமான பணம் கொடுத்து அவர்களை வெளியில் அனுப்பிவிடுகிறார்கள். தங்கள் பெற்றோர்களது வருமானத்தில் கிடைக்கும் சோற்றில் ஒரு பருக்கையும் அவர்கள் தொடுவதில்லை. கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இளைஞர்கள் கூட வணிகம் செய்து பொருள் ஈட்டியுள்ளனர் என்பதற்கு இக்கூற்று ஒரு வரலாற்று ஆதாரமாக உள்ளது எனவும், இத்தகைய ஒரு பொது மனோபாவம் சிலப்பதிகார காலத்திற்கு முன்பிருந்தே வேருன்றி வளர்ந்து வந்துள்ளது எனவும் (தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியம் மார்க்சிய ஆய்வுகள், கோவை வாணன், செப்டம்பர் 2011, பக்: 10, 11) கூறப்படுகின்றது. சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தில் கோவலன் தான் தொழில் செய்து சம்பாதித்த பணத்தை

மாதவியிடம் இழந்த பின்னர் சொந்தமாக வணிகம் செய்து பொருள் சம்பாதிக்கவே கண்ணகியோடு மதுரை செல்கிறான். அப்பொழுது அவனது தந்தையும் சரி, கண்ணகியின் தந்தையும் சரி பெரும் பணக்காரர்களாகவே உள்ளனர், எனினும் அவர்களிடம் பொருள் கேட்டுப் பெறுவது இழுக்கு என்பதால்தான் அவன் சுயமாகப் பொருள் சம்பாதிக்க மதுரை செல்கிறான். அன்றைய தமிழ்ச் சமுதாய மரபுப்படி சுயமாகப் பொருள் சம்பாதித்து வாழ்வது தான் ஒரு ஆண்மகனின் கடமை ஆகும். தனது குடும்பச் செலவுக்குத் தன் தந்தையிடம் பணம் வாங்குவது இழுக்கு என்றே அன்றையத் தமிழ்ச் சமுதாயம் கருதியது. பொருள்வயிற் பிரிவு என்பது திருமணத்திற்கு முன் தனது குடும்ப வாழ்விற்குத் தேவைப்படும் பொருளை ஒரு ஆண்மகன் சுயமாகச் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் எங்கிற தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அடிப்படைக் கருத்தில் இருந்து உருவான ஒரு இலக்கியக் கருத்தாக்கம் எனலாம்.

பழங்காலத்துத் தமிழர் தரை வழியாகவும் கடல்வழியாகவும் பாரதநாடு முழுவதும் சென்று வாணிகம் செய்தார்கள். "உஞ்சை (உச்சயினி), கலிங்கப்பட்டினம், காசி (வாரணாசி), பாடலி (பாடலிபுரம்) முதலான இடங்களிலும் கடல் கடந்த நாடுகளாகிய காழகம் (பர்மா தேசம்) அருமணவன் (Rumana), தக்கோலம் (Takkolas), கிடாரம் (கடாரம்), சாவகம் (கிழக்கித்தியத் தீவுகள்) முதலான இடங்களுக்கும் சென்று வாணிகஞ் செய்தனர். தமிழ் வாணிகர் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்குச் சென்று அங்கே அநுராதபுரத்தில் தங்கி வாணிபம் செய்திருந்தனர் என்பது, சமீப காலத்தில் அந்நகரத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிராமி எழுத்துக் கல் வெட்டினால் அறியப்படுகிறது" (Epigraphia Zeylanica : being Lithic and other inscriptions of Ceylon) .

நம் நாட்டு வணிகர்கள் சாதகத் தீவுக்குச் சென்று வாணிபம் செய்ததை ,

“நளியிரு முந்நீர் வளிகலன் வெளவ;

ஒடிமரம் பற்றி, ஊர்திரை உதைப்ப,

நக்க சாரணர், நாகர் வாழ்மலைப்

பக்கஞ் சார்ந்தவர் பான்மையன் ஆயினன்;”
(மணிமேகலை- 16 ; 13-16)

என்ற வரிகள் உறுதி செய்கின்றன. சாதுகள் என்னும் வணிகன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்து சாவக நாட்டிற்குச் செல்லும் போது ஏற்பட்டப் புயலினால் நாகர்மலைப் பக்கத்தில் அவன் கப்பல் கவிழ்ந்ததாகவும் அவன் ஒரு மரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு அந்த தீவிற்குச் சென்று தஞ்சம் அடைந்ததாகவும் கூறப்படும் இச்செய்திலிருந்து நம் நாட்டு வணிகர்கள் அயல் நாட்டுக்குச் சென்று வணிகம் மேற்கொண்டிருக்கின்றனர் என்னும் செய்தி உறுதியாகிறது.

அயல் நாட்டு வணிகம்

தமிழக வாணிகர் அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று வாணிகம் செய்தது போலவே அயல்நாட்டு வாணிகரும் தமிழகத்துக்கு வந்து வாணிகஞ் செய்தார்கள். அக்காலத்தில் வாணிகத்தில் உலகப் புகழ்பெற்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்துத் துறைமுகத்திலே அயல் நாடுகளிலிருந்து கப்பலோட்டி வந்த வேறு மொழிகளைப் பேசின மக்கள் தங்கியிருந்ததை சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

“பயனற வறியா யவனர் இருக்கையும்

கலந்தரு திருவிற் புலம் பெயர் மக்கள்

கலந்தினி துறையும் இலங்கு நீர் வரைப்பும்” (சிலம்பு, 5:10-12)‘

என்ற இவ்வரிகள் யவனர்களின் குடியிருப்புகளும், கப்பல்கள் நிறைந்த செல்வத்துடன் அயல்நாட்டிலிருந்து வந்த மக்கள் ஒன்றுகூடி மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்த கடலோரப் பகுதிகளும் இருந்தன என்பதை உறுதி செய்கின்றன.

“மொழி பெயர் தேத்தோர் ஒழியா விளக்கம்”
(சிலம்பு, 6:43).

என்ற வரி, வேறு மொழிகளைப் பேசும் அந்நிய நாட்டு வணிகர்கள் தங்குவதற்கும், வியாபாரம் செய்வதற்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்த துறைமுகப் பகுதி, எப்போதும் விளக்குகள் எரிந்து

பிரகாசத்துடன் விளங்கியதைக் கூறுகின்றது . எனவே வெளிநாட்டு வணிகர்கள் நம் நாட்டில் வந்து தங்கி இருந்து வணிகம் செய்ய துணையாக இருந்ததை அறிய முடிகிறது. தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகங்களில் யவன வாணிகர் செய்த வாணிகத்தைப் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. உரோம் சாம்ராச்சியத்தையாண்ட அகஸ்தஸ் சக்கரவர்த்திக்கு மதுரையிலிருந்து ஒரு பாண்டியன் தூதுவரையனுப்பினான் . வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்த யவனர் துறைமுகங்களுக்கு அருகில் தங்கியிருந்தார்கள். ஏற்றுமதி இறக்குமதி முடிந்தவுடன் அவர்கள் திரும்பிப் போய் விட்டார்கள். யவனர் சிலர் தமிழ்நாட்டிலே தங்கித் தொழில் செய்தார்கள். அவர்கள் தச்சத் தொழிலில் தேர்ந்தவர்கள், “யவனத் தச்சர்” (19:108) என்று மணிமேகலை கூறுகிறது. பாண்டி நாட்டின் தலைநகரான மதுரை அக்காலத்தில் கோட்டை மதிலுக்குள் இருந்தது. கோட்டை வாயில்களில் யவன வீரர்கள் காவல் இருந்தனர். கோவலன் மதுரைக்குச் சென்றபோது கோட்டை வாயிலை யவன வீரர்கள் காவல் காத்திருந்தனர் என்பதை ,

“கடிமதில் வாயில் காவலிற் சிறந்த

அடல்வாள் யவனர்க்கு அயிராது புக்கு” .
(சிலம்பு, ஊர்காண். 66-67)

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது . பாண்டியனுடைய பாசறையில் யவன வீரர்கள் இருந்ததை முல்லைப்பாட்டு கூறுகிறது. முழங்கால் வரையில் குறுகிய பாவாடை போன்ற ஆடை (வட்டுடை) அணிந்து உடம்பில் மெய்ப்பை (சட்டை) அணிந்து குதிரையோட்டும் பாத்திகையை (சம்மட்டியை)க் கையில் வைத்திருந்தனர். அவர்களுடைய தோற்றம் அச்சந் தருவதாக இருந்த,

“மத்திகை வளைஇய மறிந்து வீங்கு செறிவுடை

மெய்ப்பை புக்கு வெருவருந் தோற்றத்து

வலிபணரி யாக்கை வன்கண் யவனர்

என்று முல்லைப்பாட்டு” (அடி, 59-61)

என்று கூறுகிறது. யவன-தமிழர் வாணிகத் தொடர்பின் காரணமாகச் சில கிரேக்க மொழிச்

சொற்கள் தமிழில் கலந்துவிட்டன, மத்திகை, சுருங்கை, கலம், கன்னல் முதலான கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்து விட்டன. சங்கச் செய்யுட்களிலே இந்தச் சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

யவன-தமிழர் வாணிகத் தொடர்பின் காரணமாகச் சில கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்துவிட்டன, மத்திகை, சுருங்கை, கலம், கன்னல் முதலாக கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்து விட்டன. சங்கச் செய்யுட்களிலே இந்தச் சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. “மத்திகை” என்பது குதிரை ஓட்டும் சம்மட்டி, இச்சொல் (முல்லைப் பாட்டு 59) ஆம் அடியில் இடம் பெற்றுள்ளது. “சுருங்கை” என்பது கிரேக்க மொழிச் சொல், சுரங்கம் என்றும் கூறப்படும். இது தரைக்குள் அனமக்கப்படுவது. ‘சுருங்கை நெடுவழி’ (பரிபாடல். 20:104) ‘சுருங்கை வீதி’ (சிலம்பு. 14:65) சுருங்கை-சுரந்துறை ஒழுநூர் புகுகையை

அந்தக் காலத்தில் எல்லா நாடுகளிலும் என்னெய் விளக்கு உபயோகிக்கப்பட்டது. மண்ணால் செய்த அகல் விளக்கையும் இரும்பினால் செய்த விளக்கையும் (இரும்பு செய் விளக்கு, நெடுநல்வாடை, 42) தமிழர் உபயோகித்தார்கள். யவன நாட்டிலிருந்து வந்த அன்னப் பறவையின் உருவமாக அமைக்கப்பட்ட ‘ஓதிம’ விளக்கையும், பெண் வடிவமாக அமைத்த ‘பாவை’ விளக்கையும் தமிழர் உபயோகித்தார்கள். இவ்விளக்கைச் செல்வர் வாங்கி உபயோகித்தார்கள் என்பதை,

“பாவை விளக்குப் பசும்பொற் படாகை” (சிலப்பதிகாரம் 5:154)

பாவை விளக்கும் பல உடன் பரப்புமின்”. (மணிமேகலை 1:45) என்ற வரிகள் இயம்புகின்றன.

ஆய்வில் கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள்

- தமிழ்நாட்டு வணிகம் தொன்றுதொட்டு கடலும் தரையும் இணைந்த ஒரு பரந்த பொருளாதார மரபாக வளர்ந்து வந்துள்ளது.
- மூன்று பக்கங்களிலும் கடல் சூழ்ந்திருந்த இயற்கைச் சூழல் தமிழரை கடற்பயணம்,

கடல்வாணிகம் ஆகியவற்றில் இயல்பாக ஈடுபடச் செய்தது.

- சங்க இலக்கியங்களும் காப்பியங்களும் தமிழர் கடலில் கப்பலோட்டும் திறமை பெற்றிருந்ததையும், அயல் நாடுகளுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததையும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.
- கரிகால் சோழன் காலம் முதலாகக் கடல் வழிப் பயணம் தமிழருக்குக் கைவந்த கலையாக இருந்தது என்பது இலக்கியச் சான்றுகளால் விளங்குகிறது.
- வணிகம் பொருள் ஈட்டும் செயற்பாடாக மட்டுமன்றி, தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு மரபாகவும் விளங்கியது.
- ‘பொருள்வயிற்பிரிவு’ என்ற இலக்கியக் கருத்தாக்கம், ஆண்மகன் சுயமாக உழைத்து வாழ வேண்டும் என்ற சமூக மனப்பாங்கை வெளிப்படுத்துகிறது.
- சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் சுயமாக வணிகம் செய்து பொருள் ஈட்ட முனைவதும், இதன் சமூகப் பின்னணியை உணர்த்துகிறது. இவ்வாறு வணிகம் தனிநபர் ஒழுக்கத்தையும் சமூகப் பொறுப்புணர்வையும் வடிவமைத்த முக்கியக் கூறாக இருந்தது.
- பழங்காலத் தமிழர் தரை வழியாக வட இந்திய நகரங்களுக்கும், கடல் வழியாக இலங்கை, பர்மா, சாவகம், கடாரம் போன்ற நாடுகளுக்கும் சென்று வணிகம் செய்தனர்.
- யவனர் உள்ளிட்ட அயல் நாட்டு வணிகர்களும் தமிழ்நாட்டுத் துறைமுகங்களுக்கு வந்து வாணிகம் மேற்கொண்டனர்.
- காவிரிப்பூம்பட்டினம் போன்ற துறைமுக நகரங்கள் உலக வாணிக மையங்களாக விளங்கியதைச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- வணிகத் தொடர்புகள் மொழி, தொழில், கலாச்சாரப் பரிமாற்றங்களை உருவாக்கி, கிரேக்கச் சொற்கள் தமிழில் கலந்தமைக்கும்

வழிவகுத்தன.

- தமிழ்நாட்டு வணிகம் பொருளாதார வளர்ச்சியையே அல்லாமல் சமூக ஒழுக்கம், பண்பாட்டு பரிமாற்றம், அயல்நாட்டு உறவுகள் ஆகியவற்றையும் ஒருங்கிணைத்த ஒரு மேம்பட்ட நாகரிகச் சின்னமாக விளங்குகிறது.
- இலக்கியங்களில் பிரதிபலிக்கும் இவ்வணிக மரபு, தமிழர் உலகளாவிய தொடர்புகளுடன் வாழ்ந்த முன்னேறிய சமூகமாக இருந்தனர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

முடிவுரை

பழங்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் வணிகம் என்பது ஒரு தொழிலாக மட்டுமல்லாது,

வாழ்க்கை முறையாகவும் சமூகக் கடமையாகவும் கருதப்பட்டது. இயற்கைச் சூழலும் புவியியல் அமைப்பும் தமிழரை கடல் மற்றும் தரை வழி வணிகத்தில் முன்னேற்றம் அடையச் செய்தன. சங்க இலக்கியங்களிலும் காப்பியங்களிலும் காணப்படும் பல்வேறு சான்றுகள், தமிழர் கடற்பயணம், கப்பலோட்டம், அயல் நாடுகளுடன் வாணிகத் தொடர்பு ஆகியவற்றில் உயர்ந்த அறிவும் அனுபவமும் பெற்றிருந்தனர் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. காலந்தோறும் வணிகத்தில் பல வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டாலும் தொன்மைக் கால வணிகமரபை ஒவிருவரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். தமிழகத்தில் உலகளாவிய வணிகம் என்பது இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலப் பழமையுடையது என்பதை அறிந்து இன்புறுவோம்.

References

- Schoff, Wilfred H. (1912). *The Periplus of the Erythraean Sea: Travel and Trade in the Indian Ocean*. Longmans, Green & Co.
- Puliurkesiganurai. (2021). *Silappadigaram*. Saradha Padippagam.
- Nanarasaiyya. (2005). *Kadalvalivaniga Varalaaru*. Paniyappa Brothers.
- Swaminatha Iyer, U. V, Pattuppattu. U. V. Swaminatha Iyer Library.
- Swaminatha Iyer, U. V. (Ed.) *Puranānūru*. U. V. Swaminatha Iyer Library.
- Phon., Kodhandaraman (porkho). (2005). *Aaraichinerimuraigal*. Indhinai Padhippagam.
- Kannagi. (2012). *Silappadhigaramum Sendhamil Kappiyangalum*. Tamil Iyya Veliyedu.